

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

Септемврийски нощи.

Подъ свода небесенъ,
Обсипанъ въ елмази,
Лежа на земята,
Мечтая унесенъ
И мисля далечъ.
Азъ гледамъ луната,
Какъ плава спокойно
Надъ мойто леило.
Въ забрава блажена,
Не чувствамъ, че има
Въ свѣта нѣйдѣ зло.
Заспивамъ въ милувки
На вѣтъра тихъ;
На листитѣ жълти,
Прѣдъ близкия край,
Въ прѣдсмъртни цѣлувки,
Азъ чувамъ да шепне
Той мъдрия стихъ:
Слѣдъ тжнната есенъ,
Слѣдъ снѣжната зима,
Ще дойде пакъ май!"

M.

НА ЛЪЖАТА КРАКАТА СЖ КЖСИ.

Още въ първитѣ дни слѣдъ за-
почването на днешната голѣма вой-
на между народитѣ отъ всички ма-
терици на земното кълбо държав-
нитѣ и вѣстницитѣ на съглаше-
нието, начело съ Англия, затрѣбиха,
че вината за избухването на вой-
ната пада всецѣло и единствено
върху Германия и че тѣ, които ни-
кога не сж помисляли, нито сж се
готвили за тая война, само сж би-
ли принудени да приематъ обяве-
ната отъ Германия война.

Това бѣше първата голѣма лъжа
на нашитѣ противници отъ съгла-
шението.

Но тъй като една лъжа никога
не остава сама и, който излъже
веднѣжъ, излъгва и втори и трети
пакъ, докато лъжата му стане при-
вица и нужда, държавнитѣ отъ
съглашението, пригласяни отъ не-
своя и съглашенефилска це-
нзурна преса, едновременно раз-
трѣбиха и друга една лъжа отъ
само цѣлитѣ на войната.

Върху Германия се посипаха обя-
вения, че тя имала завоевателни
цѣли и че се стрѣвила да похити
свободата и независимостта на
малкитѣ народи и да се наложи
свѣта на войната. Антантата, наоп-

ки, приудена да приеме войната,
имала само една единичка чиста и
безкористна цѣль: да заварди сво-
бодата, независимостта и цѣло-
стѣта на малкитѣ народи и спаси
свѣта отъ насидничеството и ко-
ристѣта на Германия.

Третата лъжа, на която по кж-
сно се рѣши съглашението, бѣше,
че то не води войната противъ
Германия и германския народъ, а
противъ кайзера и пруската военна
каста. Слѣдъ руската революция
съглашението се прѣсрами до тамъ,
че започна да твърди, че то е за-
почнало войната едва ли не само,
за да освободи германския народъ
отъ кайзера и пруската военна каста.

Тия три голѣми свои лъжи съ-
глашенскитѣ държавници и тѣхната
преса поддържаша и продължаваша
да поддържатъ и сега, съ цѣль да
хвърлятъ прахъ въ очитѣ на свои-
тѣ и чужди народи, да ги държатъ
въ заблуда, за да могатъ да ги
използуватъ за своитѣ скрити цѣли.

Безъ да се гледа, обаче, на го-
лѣмото изкуство, съ което съгла-
шенскитѣ държавници и тѣхната
преса забуляха своитѣ лъжи, тѣ
бѣха толкова голѣми, че личеа
като лъжи още отъ самото начало.

Непосрѣдствената причина за
избухването на войната бѣха похи-
титѣ на болезнения сръбски шови-
низъмъ и държавническа грандо-
мания на ръководителитѣ на тая
народъ, подхранени и насърдени
отъ лекитѣ придобивки прѣзъ пър-
вата Балканска война. Бѣше ясно
за всѣки здравомислящъ още отъ
самото начало, че Русия слѣдъ
убийството на Австрийския прѣ-
столонаслѣдникъ и въ навечерие
на войнатѣ насѣкваше Сърбия про-
тивъ нейната прѣздунавска съсъд-
ка, като ѝ обѣщаваше подкрѣпка.
Въ всѣки случай никой здравъ ра-
зумъ не можеше да допусне, че
Германия или, още по-малко Ав-
стрия, бѣше подготвила и извър-
шила поменатото убийство.

Сжщо така за всички, които
познаваха традиционната континен-
тальна и колониялна политика на
Франция, Англия и Русия, трѣбваше
да бжде ясно още отъ нача-
лото, че изявленията на тѣхнитѣ
държавници за незаинтересованостъ

и безкористие въ войната сж само
една голѣма лъжа, а обявяването
за цѣль на войната свободата, не-
зависимостта и цѣлостѣта на мал-
китѣ народи само було, задъ ко-
ето прикриваха своитѣ истински за-
воювателни цѣли.

Най-послѣ, ясно трѣбваше да се
покаже всѣкому третата отъ досе-
гашитѣ голѣми лъжи на съгла-
шението, че то прие войната само
да сломи волята и мощта на кай-
зера и пруската военна каста и да
демократизира Германия! Това трѣб-
ваше да стане, се казваше отъ
държавницитѣ и пресата на съгла-
шението, къмъ които по-кжсно се
присѣднина и Америка, за да се
гарантиратъ малкитѣ и голѣми на-
роди отъ размирието и насилниче-
ството на Германия и се създадатъ
гаранции за траенъ миръ на земя-
та! Сжщинската цѣль, обаче, бѣ-
ше да се прѣдизвика раздвоение
въ редоветѣ на германския народъ,
слѣдъ което да се използув. него-
вата слабостъ, за да се грабне по-
бѣдата. Въ всѣки случай харак-
терно е, че това противопоставяне
отъ страна на съглашението на гер-
манския кайзеръ и пруската воен-
на каста срѣщу германския народъ
ставаше и продължава да става
толкова по-настоятелно и нахално,
колкото съглашението, притиснато
отъ побѣдоносното съюзническо
оръжие по всички фронтове и отъ
побѣдитѣ на подводинитѣ, губи
надеждата за крайната побѣда.

Съ продължаването на войната
и по нататъшното развитие на съ-
битията тия три лъжи на съглаше-
нието ставаха все по-ясни за всѣчки.

Така намѣсата на Турция въ
войната прѣмахна срамежливостѣ-
та, съ която Русия поглеждала
къмъ Цариградъ. Започна да се
мълви, а послѣ и да се говори и
лише официално, че Цариградъ и
Дарданелитѣ сж прѣдметъ на за-
воювание отъ страна на съглаше-
нието, за да бждатъ дадени на Ру-
сия, защото Черно море трѣбаше
да стане руско езеро, до като най-
послѣ се заговори открито и офи-
циално отъ държавитѣ и пресата
на съглашението, че затова има
склученъ и формаленъ договоръ
между съглашенскитѣ съюзници.

По-кжсно, съ намѣсата на Италия,
стана пакъ ясно, че бѣха склуче-
ни нови завоевателни договори меж-
ду Италия и останалитѣ сили отъ
съглашението. Най-послѣ, намѣсата
на Ромжния завърши кръга на
жаднитѣ за завоевания на чужди
земи и населения държави отъ съ-
глашението. Въ сжщото това врѣ-
ме ужъ най-чистата и безкористна
отъ държаватѣ на съглашението
Англия започна да прилага вече на
дѣло своитѣ завоевателни планове,
като насочи значителни сили къмъ
Палестина и Месопотамия, слѣдъ
като по-рано се наложи въ Еги-
петъ. За да постигне успѣхи тукъ
и осжществи своитѣ завоевателни
планове, Англия изпращаше значи-
телни сили и срѣдства на далечи-
нитѣ второстепенни и нерѣшителни
фронтове, така че нейнитѣ придо-
бивки се изкупуваха винаги съ цѣ-
ната на загуби на голѣми части и
цѣли царства на нейнитѣ малки и
голѣми съюзници, които тя успѣ-
ваше да хвърли въ войната съ го-
лѣми обѣщания за заграбване на
чужди земи и населения и подпо-
магане съ значителни военни сили.
Нищо не доказва толкова явно же-
стоката користъ и перфидната алч-
ностъ на Англия, колкото жесто-
костърдечие, съ което тя, за да
реализира своитѣ завоевателни пла-
нове, изоставяше малкитѣ народи,
за свободата, независимостъ и цѣ-
лостѣта на които ужъ се бѣше,
на собственитѣ имъ сили и на ми-
лостѣта на побѣдителя. Най-послѣ,
разкритията на новия германски
канцлеръ разкжсаха окончателно
булото и показаха на цѣлия свѣтъ
истинскитѣ цѣли на държавитѣ отъ
съглашението.

Дѣлото на Сухомлиновъ доказва
по единъ несъмнитѣлен и безспоренъ
начинъ, че не Германия, а съгла-
шението начело съ Англия бѣше
винавника за избухването на днеш-
ната война. Наистина, споредъ раз-
критията на това дѣло, непосрѣд-
ствена виновница за войната бѣше
Русия; сжщитѣ разкрития, обаче,
доказаха, че задъ нея стояха като
агенти провокатори Франция и Ан-
глия, които отдавна насѣкваша и
подготвяха Русия за тая война.

Третата и най-нагла лъжа на

Македонски фронт. — По целия фронт слаба артилерийски огън, малко по-силна при скръжаване, около устието на Струма.

При Дойранското езеро неприятелска разузнавателна част е прогонена с огън. Въ долината на Струма патрулна дейност.

Въ въздушен бой южно от Сересъ подпоручикъ Фонъ Ешверге сваля своя 16 противникъ. Неприятелски аеропланъ падна горящъ задъ нашата позиция.

Ронски фронт. — Западно отъ Тулча и източно отъ Галацъ артилерийски огън. При Исакча прѣсрѣлка между постовеѣ.

Нови успѣшни нападения на Германскитѣ аванпости надъ Лондонъ, Маргле, Шернесъ и Дуврѣ.

Също успѣшно сж взривени бомби и надъ главнитѣ базисни пунктове въ сѣверна Франция.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Петроградъ — Украинскитѣ делегати въ демократическата конференция сж поискали между другото да се направятъ слѣдши официални нотации въ полза на Укра.

Берлинъ — Стокхолмскитѣ кореспондентъ на „Докладнагеръ“ обнародва разговоръ съ руски дипломати, споредъ които рускитѣ официални кръгове сжгата сега за възможно да се започнатъ прѣговори за миръ, като най-благоприятенъ моментъ за подобни прѣговори.

Съобщаватъ отъ Бернъ, че Нюирския кореспондентъ на Таймсъ извѣствявалъ, какво Уилсонъ заявилъ изрично въ конгреса, че правителството на Шатитъ нѣма намерение да прѣдизвика въ свѣта впечатлението, като че Америка е въ съюзъ съ другитѣ правителства, които сега сж въ война съ Германия. По тая причина Уилсонъ намиралъ, че е невѣроятно изпращането въ Европа депутати отъ Конгреса.

Подписката за 7-я германски воененъ аленъ е взела извънредно голѣмъ размѣръ, при все че първиятъ задължителенъ срокъ е 18. октомври. До сега подписаната сума далечъ надминава подписката за 6-ия воененъ аленъ.

Жкоболѣваръ Тажуръ.

Хигиена на устата и зкобѣтѣ.

Стремежатъ да зазавимъ зкобѣтѣ си чисти и съ здрава глечъ и да порѣчимъ на микробитѣ въ устата да се развиватъ и размножаватъ, да не да ги унищожимъ, когато е възможно — это задѣжитъ на хигиената на зкобѣтѣ и устата. Препителата идатъ отъ само себе си:

1. Да избягване рѣзке промѣна на температурата въ устата чрезъ слугане, горещо и веднага студено или обратно, защото отъ това се напуква глечъта на зкобѣтѣ ни.
2. Да не се трошатъ съ жкоби твърди прѣдмети. Осѣтнъ изпуквания по глечъта, това може да причини натрѣване на коренитѣ и често разпадане на жкоба. Зехпапането на твърди прѣдмети може да има скитнѣ послѣдствия.
3. Редовно чистене на зкобѣтѣ и устата. Това става най-добрѣ съ нарочно приготвенитѣ за тази целъ етки. Употреблението на други

средства, като парче платъ, даже прѣстъ, не дава нужния резултатъ. Само четката е надеждна. Тя трѣбва да бъде по-скоро твърда, особѣнъ когато вѣнцитѣ сж много чувствителни или по съвѣта на зкоболѣваря. За тѣква случаи има каучукови четки, но за прѣпочитане сж твърдитѣ, когато състоянието на вѣндитѣ позволява това или когато по други съображения това не е забранено отъ специалистъ. Четкатъ се не само прѣднитѣ страни на зкобѣтѣ, а и заднитѣ и междинитѣ, че и горнитѣ страни. Затова за прѣпочитане сж четки, изрѣзани доглубоко, образно и едлжковитѣ навѣтрѣ тѣй, че по кривината четината да е по-дълга. Това позволява по-лесното четкане на междинитѣ и скрититѣ части. Съ четката се употребяватъ тѣй нареченитѣ жкобчистители: паста, прахъ и вода за жкоби (жкобенъ еликсиръ). Пастата за жкоби, макаръ и най-приятна, чисти най-малко. Често ѣ прибавятъ медъ, за да добне приятенъ вкусъ и това я прави повече вредна, отколкото полезна. Прахътъ за жкоби чисти много по-добрѣ. Нѣкои прѣвзавели прахове особно за избѣгване на зкобѣтѣ съдържаатъ стритъ кремъкъ или други тѣврди и остри примѣси, които наистина избавятъ зкобѣтѣ, но същевременно итритватъ и издраскватъ глечъта. Затова най-простиетъ прахъ отъ стритъ тебеширъ съ други необходими прибавки е най-добъръ. Жкобинятъ еликсиръ е полезенъ само съ своето антисептично дѣйствие върху микробитѣ на устата. Състоитъ на тѣзи жкобини еликсиръ е такъвъ, че унищожаватъ и киселинитѣ въ устата при употреблението имъ обикновено 10-15 капки въ половинъ чаша вода. Само неговото употребление обаче е недостатъчно и най-добрѣ винаги то да става слѣдъ употреблението на зкобната четка и прахъ. Голѣма полза би принесло употреблението на сапунъ при чистенето на зкобѣтѣ. Ние всички го считаме необходимо за запазване на чистоплатността ни, а забравяме, често колко по-важно е чистотата на устата, влоднитѣ яратъ за илши организми! Като изменя коренно и мазнитѣтѣ по зкобѣтѣ и слизистата ципа на устата, той прѣмахва и послѣднитѣ вещества, способни да причинятъ употреблението слѣдъ това антисептиченъ разтворъ дѣйстваа много по-силно, защото мазнитѣтѣ прѣчатъ на правото му дѣйствие върху микробитѣ. При днешнитѣ условия едно чисто парче по-добъръ сапунъ и четката сж идеалния жкобчистител. Нѣма ли въ устата тѣла, които да гниятъ и микробитѣ сами по себе си ше намалятъ по нѣмане на достѣтна храна. Означило сапуневата пѣна може да бъде неприятна; затова трѣбва да се взема изпърво по-малко сапунъ до навикване. Доброто изплакване слѣдъ това съ вода (сж прѣмахва сапунъ и тѣй за малко време устата ше добиятъ другъ изгледъ и всѣкакви мирисни отъ нея ше изчезнатъ. Могатъ да се употребяватъ слѣдъ това води за изплакване (еликсиръ), сжши и прахъ, като му се прибави на 2 части прахъ 1 частъ сапуневъ прахъ (медицински). Това може да зкобѣти протия сапунъ. Даже има приготвенитѣ специални сапунъ за жкоби. Това споредъ средствата. Слѣдъ всичко ядене да се изплакватъ устата за прѣмахане на останитѣ. Междини, въ които се събиря храна, трѣбва да се чистятъ съ клечка, а най-добрѣ съ издѣлено перце, което сжщо да се пази чисто и да не се дава никому.

Всичко може да се яде, стига слѣдъ това да не остане отъ него по зкобѣтѣ и устата и съ гниенето да причини жкобѣтѣ или възпаления. Чистенето на зкобѣтѣ е най-добрѣ да става не сутринъ и вечеръ или както е най-удобно, но поне веднѣжъ въ 24 часа. Това се казва само за уста, въ които нѣма развалени жкоби и възпаления. Винаги трѣбва да се прибѣга до жкоболѣваря, когато има нѣщо повредено въ жкобѣтѣ или устата, че сетнѣ прѣпорѣчатитѣ хигиенични правила да ги поддржатъ въ добро и здраво състояние. Затова и въ нашата армия сж въведени жкобѣчиститѣтѣ, гдѣто всѣки военослужащъ може да намери поудобно облекчение, ако не изцѣлене, на болкитѣ си. При болни уста и хигиеничскитѣ правила се мѣнятъ, но въ основата чистотата си остава най-важно условие и сапунъ — най-достѣпното и добро средство за постигането ѣ.

Учете нѣмки.

1. Der Winter kommt, es wird kalt. (дер вѣнтър комт; ес вѣрд калт) — зимата иде; става студено.
2. Feld, das Feld (фелд, дас фелд) — поле, полето (сжществително име отъ срѣденъ родъ).
3. Du siehst das Feld. (ду зѣист дас фелд) — Ти виждашъ полето (допълнение — вин. падежъ).
4. При имената отъ женски и срѣденъ родъ именителенъ падежъ (подлогъ) и винителенъ падежъ (допълнение) сж еднакви.
5. Guten Morgen! (гутн моргн) — Добрутро.

Нѣщитѣ отговарятъ при всички подобни поздравя съ сжшия поздравъ.

Задача отъ народни притчи.

- Дадени сж шесть народни притчи:
1. Пази, Боже, отъ дивъ ученъ.
 2. Отъ трѣвъ, та на глогъ.
 3. Оставилъ фитомното, че трънава да търси дивото.
 4. Грозде се зоби зърно ло зърно.
 5. Градъ, гладъ не прави, но тежко, когато ударя.
 6. Зло добро не ражда.
- Да се избере отъ всѣка притча по една дума и да се състави една българска пословица. Коя е тая пословица?

Смѣхорини, анекдоти и въпроси.

— Иванъ Ивановичъ, японцитѣ полска лека се настаняватъ въ Сибиръ. Да, като иле побѣдимъ пруски милитаризмъ, тѣ ше дойдатъ до Уралъ.

— Ничего, Петръ Ивановичъ. Тѣ

ше дойдатъ и пакъ ше сжгидатъ! Можемъ ли да мислимъ, Англия ше остави, когато било да изиграе Русия? Не подобнаго!

Сѣнѣтъ на Рабо.

Тежкѣ, мъчителенъ сѣндѣтъ тая ноцъ, господни Бранъ Сѣнувамъ, че бѣхъ поканиенъ обѣдъ. Отивамъ. Въ срдѣцѣтѣ разкошна зала, сервирана съ изтъненъ вкусъ, стои маса. Като снѣгъ куверти, цѣлѣта въ сонски вази и на срдѣцата на маса голѣма, разкошна торта, залата нѣма никого. Азъ се стивувахъ до толкова гладенъ, не се стѣрлѣхъ и се приближихъ къмъ масата. Тогдата бѣше залата съ бадеми отгорѣ. На масата и ухъ бѣли букви прочетъ „Елзасъ и Лотарингия“.

Азъ протегнахъ рѣка, да сѣдѣмъ, поне едно бадемче, да дойдатъ стопанитѣ, но изведнѣжъ стана нѣщо ужасно. Ушнитѣ писнаха отъ трѣмежа на жкотонове. Азъ настрѣхнахъ и отпахъ къмъ вратата.

Слѣдъ като се съвѣзѣхъ, глечъта вмѣсто маса, стои настрѣжъ фигура, като че надрезана желязо, съ тевтонски шлемъ, глечъта, и съ протегната къмъ рѣка, като че ми подава рѣка. Азъ се вгледахъ. Този тевтонски прогиташе рѣката си съ жомуркъ, катъ правѣше съ шпѣтъ си — жестикулации, която насть не мѣнаватъ за приливъ. Събудяхъ се отъ яд!

Афоризми.

Колкото си по-страхливъ, колко е по-слабъ блиндажа, вѣгото се криешъ.

Нѣма по-кжсо нѣщо отъ жката и по-сладко отъ нея.

Съгласенитѣ варятъ чорба. Русия даде месото, Франция водата, Италия шарвата, Австрия огъня, Сърбия и Белгия маслата и Румжкия — солта. Америка е готвача.

ВЪПРОСЪ.

Кой е най-добрѣ патриотъ? Омонъ „иливо омонъ“ и „иуди омонъ“ или „иливо омонъ“ или „иуди омонъ“.

Редакцията моли г. Корпонтентитѣ да съобщатъ колко броя отъ вѣстника сж стигатъ до войницѣтѣ въ дълнитѣ роти и батареи на статѣ. Редакцията сжщо моли кореспондентитѣ да се изпратятъ въ по-кратка форма.

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

ГЕРМАНИЯ ЩЕ ПОБѢДИ.

Идете въ Германия и ще разберете, кой ще побѣди. Идете на кой отъ германскиѣ фронтове, окопнитѣ, близкия и по-далеченъ, идете на всѣкъдѣ и ще се убедите въ безспорното величие този народъ и неговата крайна сила.

Възпитанъ въ една строга и безпощадна подчиненост на редъ и дисциплина, отъхраненъ при сѣнаето, че той е синъ на велико чество, наученъ отъ поколения смѣта, че държавата, това е нѣщо, че ней всичко дължи и за всяко грѣхъ да жертвува — риманецътъ е прототип на съзнаващия гражданинъ отъ днешното време.

Вѣрата на германеца въ управитѣ, въ прѣрки всички прѣвратити, нива не е ослабвала, защото послѣднитѣ непрѣкъснато освѣтватъ народа, дирятъ неговото доверие и се облѣгатъ на неговата вътрѣшна сила и непрѣкъснати военни успѣхи и побѣди. Императорътъ и Командуванетоъ това е гордостта на германеца въ дѣхъ е олицетворена цѣта мисли на нацията.

Навѣстватъ на всички народни сили и нареденъ къмъ едно — побѣда. И Германия ще побѣди.

Като оставимъ на страна военитѣ и успѣхи, които най-ясно говорятъ за нейната сила, защото на много поле германцитѣ сж некротки, и се обръснемъ къмъ външна финансова мощь, къмъ външна вътрѣшни военни заготовки — не може да не върватъ въ побѣдата ѝ. Седмнитѣ военни успѣхи най-ясно ще покаже, че Германия има вѣра въ собствени си сили и може ли да ѝ се отрѣгне побѣдата.

Въ малко друга война, въ която вѣра да сж поставени на изпитание и по-тежки изпитания. Резултатъ отъ три години война направимъ прѣцѣпностъ у борящитѣ се, ще заключимъ, че Германия е надъ всичкитѣ си неприятели.

При това всеобщо напръжение, побѣда ще има този, който въ всѣко отношение изтрае най-дълго; Германия вече показа, а и въ бъдеще ще докаже на всички, че ще изтрае и ще изтрае до край.

Импулсътъ за духа у германцитѣ е дълбокото съзнание въ правотата на светата кауза, за която се борятъ.

Вѣрата въ Бога и въ собственитѣ сили доминира надъ страха и отчаянието, а непрѣклонното желание да побѣдятъ е волята, която най-сетнѣ ще ги докара до желанния край.

Идете въ Германия и ще се убедите, че отъ малкия до най-големия — всички дълбоко вѣрватъ въ крайната побѣда. Тамъ и да мислятъ за края, мислятъ само за побѣдоносния край. Идете въ Берлинъ и ще видите, че при статуята на „Желѣзния Хинденбургъ“ цѣлъ день тѣля народъ — мъже, жени и дѣца, прави и насѣдани, гледатъ статуята на фелдмаршала, съзерцаватъ я съ часове, като че ли за първи пѣтъ я виждатъ, радватъ ѝ се и се гордѣятъ. Идете въ Главната Квартира — сжщата картина. Около къщата на Хинденбурга тѣля чака цѣлъ день да се мѣрне само нѣгдѣ и да го аплодира.

Германцитѣ почитатъ, боготворятъ своитѣ велики водачи, защото великъ е и сѣмниятъ народъ, защото гениятъ е олицетворенъ въ тѣхъ, защото всички имъ вѣрватъ и тѣмъ всичко отдаватъ — почитъ, прѣдданностъ, честь, слава, а послѣднитѣ — само тѣмъ служатъ.

Идете при армията и тамъ още повече ще почувствувате и разберете мощта на германцитѣ. Тамъ всички — на бойната линия и въ тѣхна знаятъ едно — че побѣдата е тѣхна, защото до сега само сж побѣждавали. Като разучите всичко обстойно: срѣдства за борба, срѣдства за живѣне съ всички удобства, ако щѣте и съ комфортъ, отлична храна, всички духовни потребности, като: читалища библиотеки, кинематографи и театри

— всичко това говори за една дълбока прѣдвидливостъ, за една методичностъ и за една прѣцизно направена смѣтка, въ която нищо не е изпуснато, въ която случайноститѣ сж почти илиминирани и къдѣто се говори и смѣта само съ сигурностъ. Ако бихте видѣли части, които току що сж участвували въ жестоки боеве, въ продължителни и уморителни маршове, ако се вгледате въ тѣхния безукоренъ вървежъ, тѣхната стройностъ и дисциплина; ако само доловите погледа на тѣзи чудни войници, тѣхния смѣлы, втораченъ и гордъ погледъ — вие само едно ще разберете и почувствувате — Германия ще побѣди, защото това го искатъ нейнитѣ войници.

Посѣтете флотата; вижте само тѣзи чудни моряци, тѣхнитѣ млади, енергични, горди и самонадеяни офицери. Взрете се въ тѣхнитѣ очи, и ще прочтете, че вѣрата въ собственитѣ сили стои надъ всички рискове и опасности. Порадвайте се на тѣзи безстрашни, като че ли на древността викинги и вие още повече ще разберете, че Германия ще побѣди, защото това го искатъ и нейнитѣ чувовни моряци, тия, които сега сж най-страшнитѣ и най-опаснитѣ за неприятелитѣ врагъ.

А не забравяйте и германскитѣ орли, тия най-смѣли и отчаяни борци, които завладѣха и господствуватъ надъ неприятеля въ въздуха. Помислете само за оная паряда млади, велики авиатори, които импулсирани отъ духа на Бьолке и отъ желанието да видятъ Родината велика, загиватъ постоянно, но постоянно други ги замѣстватъ и сега задаватъ страхъ и трепетъ на неприятелитѣ. Отъ три години на самъ не се ли слуша само едно, че за сега германцитѣ иматъ надмощие по сухо, подъ водата и въ въздуха. А утрѣ няма противникитѣ ще го иматъ? Никога! Германия ще побѣди!

Отъ генерала до войника всички едно знаятъ, — че побѣдата е тѣхна. Въ армията за миръ не говорятъ. Има кой да рѣшава тѣзи въпроси. Тѣ сж войници, тѣ си изпълняватъ дълга, стоятъ здраво на завоеванитѣ граници и не се боятъ нито

отъ многото прагове, нито отъ прѣмсто.

Идете, идете, ви казвамъ, въ Германия, идете на фронта и ще се убедите и ще почувствувате, че Германия ще побѣди; испрѣвено ще побѣди.

Т.

МОРЕТО.

Вижъ морето! Чуй, какъ пѣе, Какъ бушува, какъ мѣчи. Вижъ, какъ цѣлото се смѣе Подъ небеснитѣ лъчи.

Какъ въ вълната му пѣлава Блясва сребрениѣ кинжалъ, Какъ мъгла една прикрива Легнала му печаль.

Вижъ морето, какъ живѣе! — Ту вълъ бури, ту въ покой, Ту реве, ту сладко пѣе: „Търся миръ, жалая бой.“

М.

ИЗЪ ЧУЖДЯ ПЕЧАТЬ.

Безрезултатнитѣ изходъ на голѣмата английска офанзива.

Подъ това заглавие „Нордбойне Ангемайне Цейтунгъ“ дѣва слѣдно изложение отъ Херманъ Качъ. Техниката на подготовителния артилерийски огънь достигна, като послѣдствие отъ офанзивитѣ, до грѣмидно развитие, така че не адекватна дума твърдението, че послѣдната атака на английскитѣ при Ипернѣ прѣдставляваше въ артилерийско отношение най-лудешкото, което до сега можеше да се мисли за възможно. Неприятелъ постигна три резултатъ съ това, че натрупа свѣрхмощна артилерия отъ всѣкаквъ калибръ на единъ малкъ участъкъ отъ 12 км. и създаде по този начинъ градушка отъ гранати, която би била единъ нечуванъ огънь и за двукратно и трикратно по-голяма ширина. И въ прѣки това дивизитѣ, намиращи се отъ 8 дена подъ този огънь, устояха и се оттеглиха само тамъ, къдѣто нѣмаше какво да се защищава, на единъ малкъ участъкъ, $\frac{1}{2}$ до $\frac{3}{4}$, отъ атакуваната ширина отъ фронта. Този геройски, твърдъ отпоръ означаваше вѣроятно най-крайното, което могатъ да извършатъ човѣшки същества,

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО.

Западен военен театър. Големата английска атака въ Фландрия на 3. и 4. т. м. е отбита отъ 4. армия. Загубитъ на англичинитъ сж трагични, повече отъ 11 дивизи сж били първоначално хвърлени въ боя. По дава бръга на Мьоза германски части сж проникнали въ неприятелскитъ позиции и се завърнали съ лѣнници.

Източен военен театър. — Нѣма важни военни дѣйствия.

Италиански военен театър. — Боеветъ въ уаастъка Монте Санъ Габриеле сж намалѣли. Въ послѣднитъ дни австрийцитъ сж плънили нѣколко стотинъ италианци.

Македонски фронтъ. — По цѣлия фронтъ слаба огнева дѣйност, малко по-оживаена източно отъ Прѣспанското езеро, въ Мьгленско и западно отъ Дойранското езеро.

Рокжиски фронтъ. — При Махмудия пушечна прѣстрѣлка, при Тулча оживена артилерийска стрѣла.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Стокхолмъ. — Извѣстния пацифистъ Ефреновъ е назначенъ за руски министръ въ Бернъ.

Швейцарскитъ вѣстници твърдятъ, че прѣдстоящиятъ отговоръ на съглашението до папата щѣлъ да съставлява отказъ, който щѣлъ да тури край на по-нататъшнитъ усилия за миръ.

Споредъ едно съобщение отъ **Копенхагенъ** до берлинскитъ вѣстници, правителството на Съединенитъ Щати увѣдомило руското, че то може да разчита на американска помощ само, ако продължава войната противъ Германия.

Резултатътъ отъ подводницитъ бързо вие да се чувствуватъ отъ **Съглашението.** Вѣстниците въ Стокхолмъ се научавагъ, че Съглашението е почнало вече да реквизира неутрални пара-

ходи. Споредъ получени свѣдѣния Франция реквизира 4 шведски параходи въ Щербургъ. Англия взела шведски параходи отъ шведско-холандската линия; сжщо и Америка взела нѣколко израелски параходи. (К. Б.)

Берлинъ. — Кръпостта **Дюнкерхенъ** е била бомбардирана сполучливо прѣзъ ноцта на 29. септември. Градътъ е цѣлъ разрушенъ отъ възникналитъ пожари. Съ това се е унищожилъ единъ отъ главнитъ складове на английската и белгийската войска. Дюнкерхенъ е едно отъ най-големитъ пристанища за сношаване на Франция съ Англия.

Америка взема параходитъ на Съглашението. — Отъ Бернъ съобщаватъ, че английската преса става все повече загрижена отъ американскитъ плановете за строежъ на нови параходи. Въ Лондонъ е направило силно впечатление Вашингтонското съобщение на в. Таймсъ, какво Англия и Франция били протестирали, за идѣто сж конфискувани поржанитъ въ американскитъ докове параходи за тия страни.

Прѣзъ послѣднитъ два мѣсеца Англия и Франция сж направили прѣдъ Съединенитъ Щати многократни постяжии да се освободятъ, сега, или поне слѣдъ войната, конфискуванитъ параходи. Американското правителство отхвърлило категорично тия искания.

Английскитъ кабинетъ. — Лондонскитъ „Уестминстъръ газетъ“ пише, че кабинетътъ на Лойдъ Джоржъ отива къмъ критически моменти. Навсѣкждъ се чуватъ отрицателни критики, каквито прѣди нѣколко седмици не сж били чувани. Това недоволство си пробива пътъ постепенно и въ пресата. Поводъ за това изглежда да дава убѣждението, че липсва на кабинетъ творческа мощъ и концентрация надъ неговитъ задачи. Безъ съмнѣние, положението се е влошило чрѣзъ разрива съ работницитъ. Дѣйствително, работнишката партия още не се намира открито въ опозиция, обаче правителството не си прави въ това отношение илюзии. Мнозина унионисти биха желали да поставятъ Балфуръ или Бонаръ Лоу на мѣстото на Лойдъ Джоржъ, обаче никой отъ тия двама не ще се рѣши,

да поеме наследството на Лойдъ Джоржъ.

НАУЧНИ

Смисълътъ на животното начало.

Освѣтъ на животинското начало, общо за всички животински организми, и на личното, което може да се заблѣтъ и само въ невразвититъ докъшни животни, въ и човѣкъ се явява владѣтели и на онова висше начало, което не се срѣща въ животните.

Въ дивака това висше начало се намира въ зародишъ, въ высоко развития човѣкъ то намира ясенъ изразъ въ свѣстата, въ идеалния пѣкъ човѣкъ, какъвто се срѣща въ историтата като прѣдставителъ на морални епохи, това начало се явява съ многобройни свойства на едно крайно широко съзнание, което се отличава отъ съзнанието на ограничената отъ мѣстото и артефакто личност.

И индивидуалното начало е, което отличава човѣка отъ животното царство; това начало има два съществени признака: самопознание и творчество.

Ако проучимъ живота и на най-умния слонъ, ще видимъ, че той съвсѣмъ се не интересува отъ съдбата или достоинството на своята порода; за него не съществува исторически процесъ, който въ действителностъ не е нищо друго, освѣтъ различни моменти отъ самоопознанието; или, напримѣръ, ако вземемъ кучето или коня и ги забиколимъ въ течение на известенъ периодъ, макаръ и отъ стотици години, съ най-прѣкреснитъ произведения на искуството, ни въ кучето, ни въ коня ще се развие художественъ вкусъ и то не вслѣствие на недостатъчно развити нервни системи, а затова, че въ тѣхнати вътрѣшна същностъ нѣма необходимитъ за-това условия.

Животното съ своя личенъ опитъ обогатява не себе си, а общата душа на вида, къмъ който принадлежи; изъ неговия опитъ се създаватъ инстинкти, полезни за цѣлия видъ; его защо, отнѣното животното отговаря за своитъ дѣйствия и е неспособно къмъ индивидуално творчество.

Само човѣкътъ прѣдъ тѣмъ свѣтъ отнѣленъ миръ, който съзвѣзъ сво-

такватъ убийственъ картечиченъ огънь, че всѣко движение бѣ невъзможно. Стоеружинитъ въ дерето бѣ да могатъ да настѣпятъ необходимо бѣ да се за неприятелскитъ картечични наврзвила най-добри артилерията, но отъ нейни податели пунктове не се мѣстата на картечични-ението ставаше отъ много моментъ вѣе по-критично. да се бърза. Тогава храбростенъ капитанъ Христо Петровъ, схващайки важността на мѣстата, смѣло повежда взвода излиза прѣдъ вериги, ама позиция близо около вражии отъ противника и отива силенъ картеченъ огънь по неприятелскитъ картечници. очва се ужасенъ бой. Неприятелъ, който разполагаше съ много звече картечници отъ насъ, обхваз съ силенъ картеченъ огънь взводъ на капитанъ Петрова, но тои убийственъ огънь не уплаши, ни смути храбрива капитанъ Петровъ. двайки примѣръ на високо себегридане и безавѣтна храброст, и спокойно и умѣло води огъня и картечницитъ си, като почна и въ да стрѣля съ едната отъ тѣхъ, сѣтъ бѣ ужасенъ. Всички сж третѣ чаква да видятъ резултата отъ его. . . Полека-лека почнаха да за-тъкватъ неприятелскитъ картечници, аеригитъ се окуражиха, хвърха се стрѣвително напредъ и въдъ краткъ ржкопашенъ бой стака господари на неприятелската оидия.

Боятъ бѣ спечеленъ отъ насъ, о капитанъ Христо Петровъ, а чиято храбростъ смѣлостъ не дажно се дължи успѣхътъ на боя и дажта, на когото сж едни отъ най-ржкитъ дѣлци на лавровия вѣнецъ, вить отъ побѣдитъ на полка, бѣ ежко раненъ. И когато послѣднитъ лжи на гаснѣщото слънце изращале милъ привѣтъ на героитъ цѣлуваха за послѣденъ пътъ лита на славно загиналитъ въ боя трои, други двѣ умирающи слънца и вить на капитанъ Христо Петровъ, изпращаха и тѣ послѣденъ привѣтъ. Слѣдъ нѣколко дни капитанъ Петровъ умрѣ отъ ранитъ си. За неговитъ подвизи той бѣ провъзгласенъ въ чинъ капитанъ за от-

И. К. В.

(Пауза).

Мара. — Ние така си се каваме съ нашия мжжъ. Прѣдстави ми, кога ще дойде Колю. Уморенъ, сжсипанъ, а на обѣдъ нѣма съ какъво да те поканимъ. Мжжъ ми като посенъ денъ, та посенъ денъ. Намамъ ли право, като майка, а се обиждамъ или нѣмамъ?

Колю. — Госпожа, ние можемъ да вземемъ една кокошка. Баша ми купи двѣ. Защо не ми даде по-рано? (оставя букета на излиза).

Мара. — Видъ ли? За хората посенъ денъ? Сами иматъ гитъ даватъ.

Колю. — (въздиша и гледа въ хората).

Мара. — Госпожа, Колю си изкачатъ обрадвани и гитъ Кола. Той е войникъ,

съ раница въ ржка. Хвърля се въ обятията на майка си).

Майката. — Кольо! Чедото ми!

Колю. — Мамо! . . . Добъръ денъ, тате!

Майката. — (не може да се на-радва). Какъвъ си прашенъ! Я да се омиешъ и прѣоблѣчешъ.

Колю. — Чакай да почина малко, мамо!

(сѣдаты)

Какъвъ е тоя букетъ! (Влиза Мара съ пакетъ въ ржката).

Мара. — Добръ дошелъ, Кольо! (Вземъ отъ масата букета и му го подава).

Колю. — А какво е това въ пакета?

Мара. — Това е за госпожата.

Майката. — Добръ, че не свари скандала, мойто момче, щѣхме да се биешъ съ баша ти. Помисли си — ти идешъ отъ боя, а ние нѣма съ какво да излостимъ. Той все

въстници чете и не му остава връме. Да благодаримъ на Мара.

Мара. — Нѣма защо, госпожа. Ние би трѣбвало да жертвуваме всичко, какъто имаме за нашитъ герои на фронта.

Колю. — Бѣднитъ! Кольо сте се загрижили. Да не мислите вие тука, че ние тамъ стоимъ гладни! Далъ Господъ доволно всичко! Тате, какво пишатъ днешнитъ вѣстници за мира? Иде ли?

Майката. — Хайде, подиръ раз-правайте вѣстницитъ. Сега да ти приготвя да се измиешъ. Ти, Георге, дай му бръснача си да се избръсне — вижъ го, какъвъ е обра-салъ!

(Башата и майката излизатъ).

Колю и Мара оставатъ самички. Тѣ сж овладяни отъ чувствата на тѣй дългожелателната срѣща и не се стърпяватъ да дадатъ изрази на гия чувства.

Колю. — Мамо! . . .

Мара (въ прѣгръдитъ му). Кольо! Кольо съмъ щастлива!

Колю. — Моята мама мисли, че съмъ дошелъ въ отпускъ за ядене. . . Тя е забравилъ, че има въ живота нѣщо по-хубаво отъ яденето! Нали Мара? Ти ме чакаше да си дойда, нали?

Мара. — Искан ли питане, мой ангелъ? Ако бихъ могла да ти раз-крия сърдцето си! . . . Всѣко твое писмо измивагъ съ цѣлувки и по цѣли ноци не спѣхъ. . . отъ мисли.

Майката. — (отвънъ) Ще приготвишъ кокошката съ повече соусъ. Хубаво да изпражишъ лука. . . (влиза) Хайде, Кольо! Водата е готова. . .

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Шаба на 2. Армия.

ВОЙНИШКИ ГЛАСЪ.

Гърмежи пушечни безъ брой, отъ металически гърла,
Летятъ и носятъ смъртъ навредъ въвъ вражескитѣ редове.
На шрекъ сме всички до единъ, съ обърнати напрѣдъ чела;
Всичко е нашия завѣтъ, желанъ отъ много вѣкове:

Ръката Дунавъ гдѣ се лѣй, на югъ до Бѣлото море,
А западно отъ тѣвъ мѣста, къдѣто Българско сърдце,
Летя за сладка свобода, до Черноморски брѣгове,
Животъ свободенъ да дадемъ и миръ, съ оржие въ рѣцѣ.

Едно тѣло сме всички ние, буйна кръвъ въвъ насъ кипи,
Нито гранитната скала, стоимъ въвъ стройни редове.
Отъ Бога молимъ за едно, срѣщу на-одини врагове,
Въвъ бой духътъ ни да крѣпн, да ни закрия отъ бѣди.

Въвъ Българскиятъ Генералъ, отъ погледа му лѣха пламъ,
Духътъ му е невзмутимъ, съ желѣзна воля въвъ гърди,
И въ дѣзната рѣка държи, народна сила — буздуганъ.

Октомври, 1917. г.
Дупница.

Генералъ Чалкигаровъ.

По поводъ двѣгодишнината на българската намѣса въ войната.

14. октомври е годишнината, когато българската армия, по заповѣди на Царь Фердинанда, напосѣ се хвана за оржигото за кръвава расплата съ разбойниците отъ втората Балканска война. Прѣзъ недвѣгодишнитѣ 2 балкански войни на българския народъ бѣха нанесени тежки рани. И слѣдъ жертвитѣ прѣзъ тия войни понятна би била нуждата на България да не се излага наново на опасноститѣ на една такава голѣма война и да се запази да не бѣде увлѣчена отъ войни вихъръ.

Обаче, двѣ съображения говорѣха решително противъ тая нужда отъ миръ. Отъ една страна войната бѣ взела вече такива широки размѣри, щото съ своето косвено влияние не пощади никоя страна и оставилъ неутрални държави бѣха поставени въ такава трудно положение, щото можеше да се запита, дали на края намѣсата въ войната не обхваща да бѣде по-малко некажана, отъ колкото търпеливо да се стои на страна. Отъ друга страна специално за България бѣ парливъ въпросътъ, дали някога би ѝ се представилъ подобенъ удобенъ случай да вземе своитѣ „съюзнически-разбойници“ и да си однема македонското наследство, което веднажъ имаше въ рѣцѣтъ си, но,

излъгана отъ съюзницитѣ си и изоставена отъ Русия, пакъ трѣбваше да го прѣдаде.

България трѣбваше да си създаде възможностъ да диша свободно. Тя трѣбваше да влѣзе въ обръча на воюващитѣ страни, тя трѣбваше да се помъжи да използва момента и да турне окончателно рѣка върху Македония. Българскитѣ държавни мъже разбраха, че българскиятъ народъ само тогава може да осмисли справедливитѣ си стремежи, когато се присѣдини къмъ централнитѣ сили. Като се държеше смѣтка отъ една страна на факта, че Русия е пригърнала напълно каузата на сѣрбитѣ и отъ друга на факта, че слѣдъ побѣдоносния походъ прѣзъ лѣтото 1915. г. въ западна Русия, Германия е явилъ като най-силната държава отъ всички, между които можеше да се прави изборъ за съюзникъ, се склучи съюзътъ съ Германия. Германскиятъ мечъ, мечътъ на фелдмаршалитѣ Хинденбургъ и Макензенъ, подготви германско-българскиятъ съюзъ, той подготви почвата на дипломатитѣ. И тъй започна борбата, която освободи потиснатото българско население въ Македония отъ сѣрбското иго. Наново българската армия развѣ знамената си и заедно съ герман-

скитѣ и австроунгарскитѣ войски започна неспирания отъ лошото врѣме побѣдоносенъ походъ прѣзъ Сърбия. И не слѣдъ дълго германскитѣ и българскитѣ патрули можаха въ Тимошката долина за прѣвъ пътъ да си подадатъ братската по оржие рѣка.

Когато на сѣднатата година Ромъния вѣрломно нападна съюзната ѝ по-рано Унгария, Германия обяви война на немѣнцилата; сѣщото стори и България. И пакъ бѣ германско-българското оржие подъ изпитаното командуване на фелдмаршалъ Макензенъ, което съ неудържими удари повали Ромъния.

България не е имала защо да съжалява за избора на своя съюзникъ. Наистина, не липсваха всевъзможни примамки отъ страна на съглашенитѣ, не липсваха и гласове въ самата страна, които настояваха да се застане на страната на съглашенитѣ. Но ходътъ на събитията доказа, че изборътъ на България бѣ сполучливъ. Цѣла Сърбия, цѣла Черна-гора сж окупирани отъ съюзнитѣ войски. Поголѣмата частъ отъ Ромъния е въ тѣхни рѣцѣ. Сжшо и Гърция, която, въпрѣки дългото си противене, не можа да устои на натиска на съглашенитѣ, пострада извъредно много. Четири балкански краѣ трѣбваше да бѣгатъ въвъ отъ държавитѣ си. Само Царѣтъ на българитѣ, който прѣдпочете съюза съ централнитѣ сили, може гордо да дигне глава и да погледне къмъ своята побѣдоносна армия, която не само че запази непожтнати старитѣ граници на България, но и ги прѣмѣсти далечъ на ватрѣ въ неприятелискитѣ страни. Въ изчалото нашитѣ съюзъ бѣше съюзъ само на държавнитѣ мъже, а сега е вече станалъ такъвъ на нашитѣ народи.

Ние всички, които тукъ заедно пѣвѣхме частъ отъ нашия животъ, ние всички ще се грижимъ, щото този съюзъ да стане по-тѣсенъ и здравъ, ще се грижимъ, щото по дѣтя между двата народа да не поникватъ никакви трѣни и бурени, а да остане чисто за вицѣги. Ние, които тукъ на бойното поле се боримъ рамо до рамо въ лишения и опасности и се познаваме вече въ добро и лошо настроение, ще занесемъ това познание и въ нашитѣ домове, въ нашето отечество; ще го прѣвѣсѣме

отъ къща въ къща, отъ човѣкъ на човѣкъ, отъ сърдце на сърдце, та двата народа да се опознаятъ и оцѣнятъ по-отблизо и отъ съюзници и бойни другари да станатъ добри приятели. Ние германцитѣ знаемъ, че цѣла България вѣрно и здраво държи за съюза, че по този въпросъ и въ самата съюзна страна нѣма никакво партийно разногласие. България пакъ отъ своя страна зѣе; че Германия вѣрно ще се заеме, щото този пътъ да не се накрѣпятъ плодетѣ на побѣдитѣ на своя съюзникъ.

Какъ мисли германския народъ върху германско-българския съюзъ, това е изказалъ ясно и вѣрно генералфелдмаршалъ Хинденбургъ въ телеграмата си до българския главнокомандуващъ генералъ Жековъ: „Съединени, ние ще свършимъ побѣдоносно тази исполниска война, за да може да настѣпи и за двата народа слѣдъ почтени миръ ново врѣме на развѣтъ“. Това да даде Богъ.

Ротмистеръ фонъ Барделобетъ.

Генералъ Жековъ върху военното положение на Балкана.

Главнокомандуващиятъ българската армия генералъ Жековъ направилъ прѣди нѣколко дни извазание прѣдъ кореспондента на в. „Азъ Едѣ“.

Слѣдъ като изказалъ своята похвала за вѣдушевелението и твърдостта на бѣлг. армия и за съзѣнието на българския войникъ, генералътъ между другото извавилъ:

„Всички области къмъ които се стремѣхме, се намиратъ въ наше владѣние и никому не сме да ги дадемъ. Но всичкитѣ наши фронтове ние стоимъ здраво и непоколебимо. Не е изключено, че слѣдъ ненадѣйнитѣ атаки прѣзъ августъ, съглашенитѣ да планира нова офанзива. Но това не може да се знае положително, понеже неприятелътъ често измѣня плановѣтъ си.“

Числото на неприятелскитѣ войски въ Македония не се промѣня значително, понеже войсковитѣ транспортни службѣ главно да попълнятъ прѣзюититѣ, причинени отъ загубитѣ. Що се отнася до българската армия, то сега ние сме по-до зрѣ по число и качество, отколкото по-рано. Нашитѣ позиции сж непоколебими и ние искаме и ще останемъ тамъ, къдѣто сме стигнали.

Капитанъ Пъевъ А.

ДЪЛОТО НА 2. АРМИЯ.

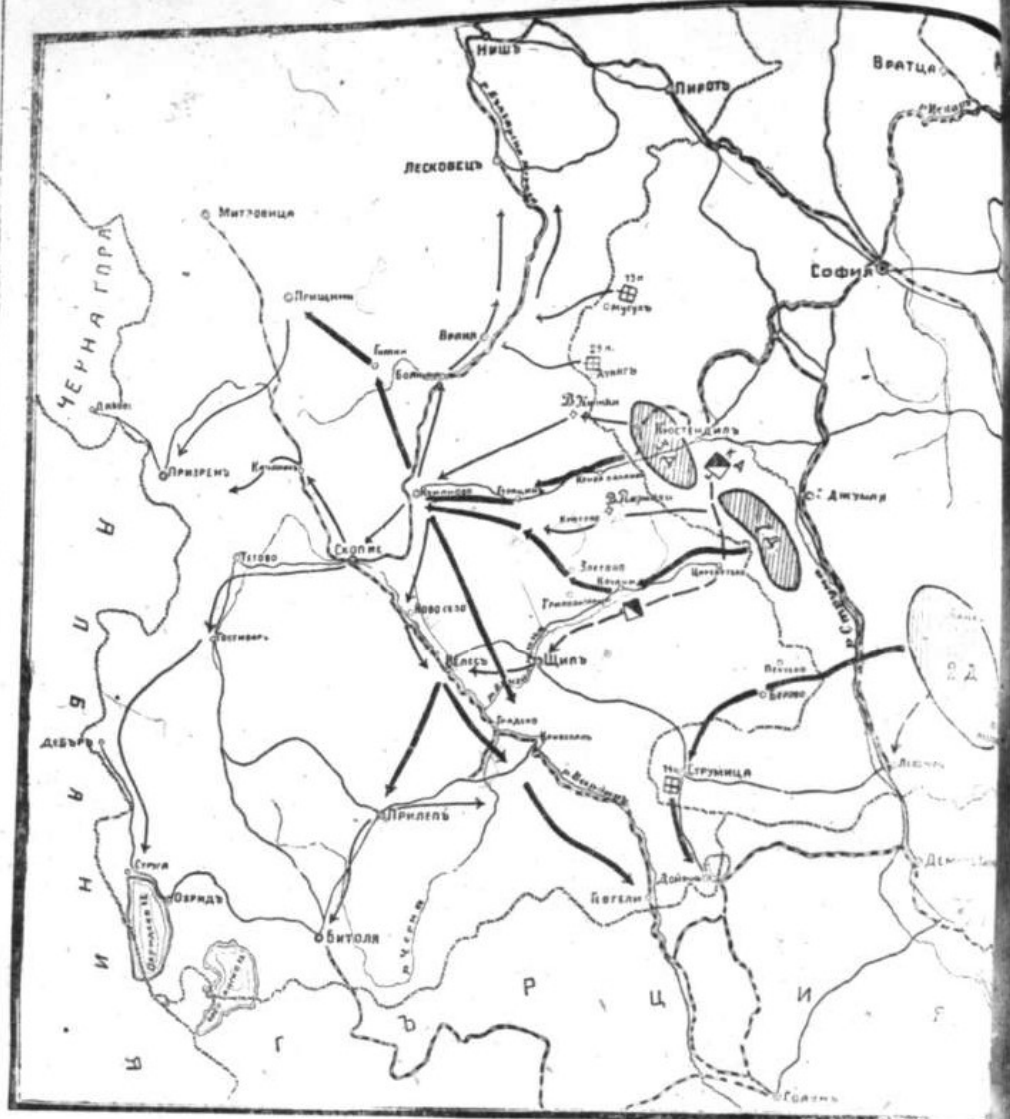
Слѣдъ едно продължително и многократно прѣобщаване на всички обстоятелства прѣзъ първата годишнина на европейската война, обстоятелства, при които участието на България въ нея би добило най-голяма цѣна и слѣдователно би ѝ дало максимални облаги, българският народъ мина на страната на Централнитѣ сили и обяви война на Сърбия. Кръвната обида, която бѣ му нанесена едва прѣди дѣтъ години на Букурещкия пиръ отъ хищното каварство и нязостъ на близки съседни, тежеше върху националното му честолюбие и причиняваше въ силната още народна грѣдь непосилни мъки, а ранитѣ, причинени вслѣдствие откъснатитѣ отъ тѣлото му краища, изискваха бързо и разумно лѣкуване, прѣди огненитѣ езици на свѣтовния пожаръ да сж ги обхваляли.

Трѣбваше да се бърза.

На 10. IX. 915 год. разнесе се вѣстията за обща мобилизация на Армията, а на 1 X. сжщитѣ наши побѣдни знамена се развѣаха вече отатѣкъ западната ни граница. Военнитѣ дѣйствия започнаха.

2. армия, съсредоточена съ главната си маса въ района Кюстендилъ — Горна Дикумя, имаше за задача: да настѣпни къмъ линията Божовци, Куманово, Градище планина, да прѣвждне съобщенията на Македония съ Сърбия по долината на Моравата и да попрѣчи на сръбската армия да се оттегли въ Македония. Въ сжщото врѣме, армията трѣбваше да бжде готова да се противопостави на всѣко подкрѣпление, което евентуално би било изпратено на Сърбия отъ югъ.

На 1. X., Балканската дивизия атакува сръбскитѣ части на линията: в. Китка, Крива паланка, разбити, зае на 3. X. Крива паланка и се насочи къмъ Страцинъ, а Рилската

ПРѢДИ ДВѢ ГОДИНИ.

Есень.

Радка плаче беззвучно, задоволено... Нервно трептатъ рамената ѝ... Очитѣ ѝ голѣми и черни и дълбоки, като нощъ, затени и тревожни, едва гледатъ прѣзъ сълзѣнтѣ...

И нѣма въ тѣхъ оня радостенъ покой, койго ги прави прилични на звѣзди въ лѣтна нощъ.

Малка на ръстъ, та до вчера изглеждаше изискано красиво и свободна. Днесъ тя бѣше придавена, сѣкашъ невидимо и тежко брѣме бѣше легнало върху ѝ.

Тѣй печална, повѣхнала, тя никогато не е бивала.

Коситѣ ѝ черни, меки легатъ върху лицето и тя постоянно е принудена да ги подига.

Въ стаята догарятъ послѣднитѣ лъчи на деня, топли и розови и блестятъ искрици отъ рубина на прѣстена ѝ... Това е подарѣкъ отъ Санди. Малък, наивно — трогателенъ и първи подарѣкъ на Радка отъ него, като залогъ на любовъ и прѣданостъ.

Милий Санде!... Радка притиска малкитѣ си бѣли рѣцѣ върху гърдитѣ...

Съ едва наведена надолу черна, тѣжна глава, едва прлуосвѣтена отъ послѣдната свѣтлина на деня, и съ влажнитѣ си красиви очи, — тя като печаленъ и тихъ молящъ се ангелъ,

иска да открие душата си на Бога въ дълга и горѣща молитва...

И цѣла, като дива, красива птица съ прѣчупени крилѣ, иска тя да хвърне и не може... И не може... Защо?... Сама не знай...

Подига се тя — сериозна и страдающа. Скрѣбно сж легнали аленитѣ ѝ тънки устни и мълчатъ очитѣ ѝ, тъмни и дълбоки, скрѣбни до ужасъ...

— Боже, чувашъ ли сърдцето ми какъ тупти!...

Струвѣ ѝ се въ тоя мигъ, че тя белѣ да иска се усмихва.

Има нѣкаква странна гордостъ въ страданиято... И, може би, въ него има и радостъ... Когато страдашъ, иска ти се да се смѣешъ... Защо?...

Когато дойде Санди да се простѣе и взематъ сѣгома, тя бѣше вече прѣстанала да плаче... Тя се боеше отъ остритѣ и правдиви думи, който слагаше нѣкоя невидима сила на езика ѝ... Той дойде въ своята нова форма на войникъ. Нѣкакъ по-сериозенъ, сѣвѣтъ другъ и неочаквано новъ.

„Като че ли е чуждъ“, — помисли Радка... Тя не можеше да го познай. Сѣкашъ той бѣше се загубилъ дълбоко задъ формата си.

Тревожни мисли се сплитаха въ мозъка ѝ на възелъ.

За Санди бѣше тихо и приятно въ молката стаячка на Радка.

И странно би било, тамъ гдѣто живѣе Радка, душата на любящия

Санди да не намѣри тишина и красивъ уютъ...

Тѣ сѣдѣха близо, единъ до други... Радка и Санди.

Тя бѣше обвила съ рѣжа шията му и главата си меко бѣше сложила на гърдитѣ му.

Тя почувствува, какъ се допрѣ до нѣжната, топла кожа на шията ѝ металическо копче отъ рѣжава на куртката му, носе побоя да се помѣсти.

Санди каза тихо:

— Помнишъ ли оня лѣтень денъ? — Да...

Тѣ можаха да разбератъ единъ другъ съ полудуми...

Тѣ говорѣха за първата своя срѣщна, и въ тѣхъ, въ гърдитѣ имъ, трепна изведнѣжъ нѣшо леко и нѣжно. Боже, какъ тѣ бѣха влюбени единъ въ други...

— Ти бѣше въ синя, прозрачна около шията дрешка, въ ажурно деколте. — шепнѣше той, като гледаше въ тъмнитѣ бездни на огрѣснитѣ ѝ очи...

Радка си спомни веднага... — Да... И нивата позлатена се люлѣше като море и ние вървѣхме по пжтечка при Баята. Ти ме наичи съ полски цвѣтъ...

Санди я притиска къмъ себе си. Тя чувствува горѣщитѣ му и силни обятия... И въ тая златиста, вечерна свѣтлина, която всѣки мигъ умира, той търси да намѣри влажнитѣ ѝ уста, мекитѣ и податливи устни на Радка...

И той ѝ шепна боязливо:

— Тази златиста нива... пжтечка... азъ никога нѣма да бравя... А помнишъ ли ония твои цѣпки... мравки, мисля, ва е такава — крацота! Мравки, цѣла верига... повтаря Рада съзнателно. — Това е такава нива, наистина...

Настѣпва мълчание. Денътъ сѣмъ умира. И сѣнкитѣ на нощъ почватъ да изкачатъ изъ жглитѣ стаята. И угасва блѣсъкътъ по историческитѣ копчета на военната екипа. Слизатъ се въ полумрака на плътнитѣ фигури на прѣгърнатѣ двойка.

— Помнишъ ли?... Сутринта отивахме по шосето. Дъзъ те цѣнахъ тогава... за първи пътъ... Какъ свѣтеше слънцето... Какъ изгрѣвѣ видѣхме тогава!...

— Бѣше елмазна сутринъ. Радка нима не е елмазъ?... Или изпаднали сълзи отъ звѣздитѣ?... Какъ ѝ да е...

Тя спуща клѣпачитѣ, дълги, дълги и трѣпватъ жглитѣ на устата... Блѣдно е лицето, тя едва диша... — Искашъ да те цѣлуна и сега? Той се усмихва скрѣбно и тихо...

— Когато залѣзва слънцето? — Да... Искашъ?

Санди притиска до себе си Радка. Тя влива горящи устни въ неговитѣ устни. Санди чувствува, че сладко мжчително му се вие свѣтъ и свѣтло цето, като че прѣстава да свѣта...

Радка изведнѣжъ се отдръпва...

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращатъ чрезъ полковитѣ кореспонденти до Редакцията въ Щаба на 2. Армия.

ВИСОКИЯТЪ ГОСТЪ.

Отъ три дни е гостъ на Негово Величество Царя и на България владѣтелят на най-моцната днесъ държава въ свѣта, Негово Величество Императоръ и Кралъ Вилхелмъ II.

Негово Величество Кайзерътъ се праждава отъ младия си синъ Принцъ Августъ, и отъ държавния секретаръ за външнитѣ работи Фрицъ Колманъ.

Това посещение на Великия Монархъ върху който сж обрнати погледитѣ на съюзници и врагове, сж значително ямение за живота на нашата млада държава.

Негово Величество Императоръ Вилхелмъ вече трети пътъ стъпна на българска земя. Българскитѣ народъ и армията гледатъ съ радостъ и надежда на тия посещения. Сърцата на всички сж изпълнени съ най-възвишени чувства къмъ Особата на нашия най-великъ Съюзникъ.

Не ще съмнѣние, че както въ Мана и Черна вода, тъй и сега въ София двамата държавни владѣтели — Тѣхни Величества Императоръ Вилхелмъ и Царъ Фердинандъ, сж размѣнили своитѣ царски думи и относно бъдещето положение на Балканитѣ, разрѣшаватъ сж всички въпроси, които се отнасятъ до нашия националенъ идеалъ — обединението, тѣй близкъ до сърцето на Негово Величество Царя.

За това тия посещения ставатъ още по-цѣнни за народа и армията, за това и чувствата, които тѣ пробуждатъ въ народната душа сж тѣй искрени и неударжимо възторжени.

Отъ София двамата владѣтели сж посетили нашитѣ войски въ района на Втора армия, като сж прѣминали прѣзъ ония земи и градове, които слѣдъ Букурешкия грабежъ останаха въ грѣцки рѣцѣ.

Посещението, което направиха Монархитѣ на нашата Втора армия, ще остави неизлѣчими слѣди въ душата на всички нейни чинове.

Ще въдушави сърцата и ще въртали вѣрата въ взаимно обединителна моцъ на двата народа.

Ще съ радостъ узнаваме съдържанието отъ рѣчта на Негово Величество Кайзера, отправена въ отговоръ на наздравницата, адигната

отъ Н. В. Царя на вечерята — гала въ двореца.

Въ нея Кайзерътъ изтъква интереса и удивлението, съ който е билъ слѣденъ неуморимиятъ и съзнателенъ стремежъ на нашия народъ, направляванъ отъ мѣдрата ръка на Н. В. Царя къмъ национално единство, като въ тая рѣчь сж вилетени незабравимитѣ за насъ думи:

„Надѣвамъ се и вѣрвамъ твърдо да видя едно велико, щастливо осигурено българско царство, което подъ единъ скиптеръ ще обединява въ мощно единство раздѣленитѣ синове, което, окичено съ лавритъ на побѣдата, ще се наслаждава на богатитѣ плодове отъ героичнитѣ си усилни и което, въ вѣрно сътрудничество съ нѣкогашнитѣ си другари по борба, ще посвети прѣснитѣ си сили и високи дарби на дѣлото на мира и културата“.

Тия изколко думи отъ рѣчта на Негово Величество Кайзера хвърлятъ достатъчно свѣтлина и радостъ върху онова, което въ подробностъ знаятъ само ония, които бдятъ върху съдбинитѣ на отечеството.

За насъ не остава нищо друго, освѣнъ да продължимъ усилията и да оправдаемъ надеждитѣ и вѣрата, които е изтъкналъ въ поменатата си рѣчь великиятъ нашъ гостъ.

Черти отъ властния Му ликъ.

Императоръ Фридрихъ царствува само три мѣсеца слѣдъ смъртта на императора Вилхелма I. Но още при неговото царствование, задъ неговата безжизнена натура, се ярко обрисова образътъ на младия му синъ, пълненъ съ енергия и сила, обрисова се личностъ, която съ всичкитѣ си движения търси свобода и просторъ, за да разпне крилата си и полети къмъ неизвѣстното бъдеще, да го направи велико.

Това бѣше внукътъ на „кралъ джентелементъ“, днешниятъ великъ императоръ, Кайзеръ Вилхелмъ II.

Въ първитѣ години на своето царствование той видѣ, че не може

ТЖГАТА НА КРУША.

Гори хоризонта при Черна, Дойранъ! . . .
Егейскитѣ вопли се сливатъ съ гърма
Небето тъмише . . . И, сѣкашъ, въ екранъ
Се носятъ ескадри отъ сѣнки въ дима.
Далечъ чуй се пѣсенъ. Балкана пѣй старъ! . . .
Въ старинни си страсти подлива новъ жаръ —
И мощнитѣ звуци на новия бой
Въвъ кървава пѣсенъ прѣплита ги той . . .
Тукъ Рила се вглежда въ Пиринския царъ
Тамъ трѣпне отъ ектъ бѣлосѣжний Шаръ
Бѣласица горда прѣдъ всички сѣди
И зорко надъ врага, като ноцентъ постъ бди —
Съ очи, като на котка, възгледъ впила къмъ югъ
Една само Круша печална е тукъ!
Тя гледа прѣзъ сѣла, отровени съ ядъ,
Какъ стелятъ се волни поля и гори —
Къмъ Рила, Пирина, къмъ древний Доспатъ
И шепне си тихо молитва една:
„Върни ме о, Боже, при мойтѣ сестри —
Да бжда свободна въвъ родна страна!“

да намѣри сходство въ своитѣ нови възрѣния съ прѣстарѣлия съвѣтникъ на дѣла си и баша си — князь Бисмарка, който се явяваше прѣдставителъ на отживѣлитѣ традиции, и подъ напора на своята самоувѣреностъ и нови възрѣния, той отдалечи желѣзния канцлеръ, като самъ стана такъвъ за новия курсъ, когото даде на германския държавенъ корабъ.

На 15. юний 1888. г. той стѣпна на германския прѣстолъ и отъ тая дата империята влиза въ пѣтя на онова бързо и всестранно развитие, което днесъ очудва свѣта.

Скоро вече 30 години какъ германския народъ, подъ мѣдрото царуване на тоя съ рѣдка енергия, инициатива и мѣдростъ монархъ, реализира такъвъ брой отъ качества, които днесъ го правятъ непобѣдимъ прѣдъ цѣль свѣтъ. Не ще съмнѣние, че великъ е билъ и самиятъ народъ, който е родилъ великия свой прѣдставителъ, волята и желанията на който сж били въ плътта и духа на самия народъ.

На смъртното си легло Императоръ Вилхелмъ I. е казалъ на Бисмарка, като въ болестта си го е припозналъ за своя внукъ, слѣднитѣ думи:

„Съ Русия живѣй дружно и въ миръ. Сжщото стори и съ другитѣ. Бжди оплотъ на всесвѣтския миръ.“

Тия прѣдсмъртни думи ставатъ девизъ за младия императоръ.

Но скоро слѣдъ това въ 1891 г. шумътъ отъ чашитѣ на празненствата въ Кронщадъ и появяването на французкитѣ флагове въ сѣверната руска столица и звуковетѣ отъ френския химнъ тамъ, пробуждатъ зараждането на една нова опасностъ за империята.

Германската дипломация безсилна да прѣдотврати новия френско-руски съюзъ, който носѣше въ себе си зародиша на голѣми бури въ бъдещето, даде мѣсто на германския гений да се приготви съ достоинство да посрещне евентуално зло, което можеше да донесе тоя съюзъ за живота и развитието на империята.

Кайзерътъ не измени на девиза, който му прѣдаде великиятъ дѣдо чрезъ Бисмарка, напротивъ, съ цѣль да пази светостта на тоя девизъ, той се залови да направи отъ Германия оная внушителна сила, която трѣбваше да прѣдотвратява всяка мисль у нейнитѣ врагове за война.

Старата мѣдростъ:
„Si vis pacem, para bellum!“
(Готови се за война, за да запазишъ мира), бѣше прѣдъ очитѣ на младия императоръ. И ето Той, въ своето царствование, извършва този великъ исторически подвигъ — да направи своя народъ непобѣдимъ; но казаната древна мѣдростъ се указа по-слаба отъ безумието на рускитѣ и французки държавници, поддухвано отъ вѣтра на ковра-